

Sygn. akt II Ka 836/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Marii Kempki

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2018 r.

sprawy **K. G., S. F.,**

J. G. i R. G.

oskarżonych z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 6 października 2017 r. sygn. akt II K 260/17

zaskarżony wyrok w pkt I zmienia w ten sposób, że za podstawę prawną wymierzonych grzywien wobec R. G. i K. G. przyjmuje art. 288§1 kk w zw. z art. 37a kk; w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy; stwierdza, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 836/17

UZASADNIENIE

J. G., R. G., K. G. oraz **S. F.** zostali oskarżeni o to, że w dniu 1 stycznia 2017 roku w msc. M., powiat (...), woj. (...), w lokalu (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali uszkodzenia efektu świetlnego disco, stołu, krzeseł, gaśnicy, ścian pomieszczenia, w którym odbywał się bal sylwestrowy, ponadto zniszczenia elementów szklanych, będących na wyposażeniu sali, powodując tym samym straty łączne w wysokości 2.827,05 zł na szkodę L. W.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 6 października 2017 r., sygn. II K 260/17:

I. oskarżonego R. G. i K. G. w ramach zarzuconego im czynu uznał za winnych tego, że w dniu 1 stycznia 2017 roku w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), w lokalu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonali uszkodzenia między innymi efektu świetlnego disco, stołu, krzeseł, gaśnicy, ścian pomieszczenia, w którym odbywał się bal sylwestrowy, ponadto zniszczenia elementów szklanych, będących

na wyposażeniu sali, powodując tym straty łączne w wysokości 2927,05 zł na szkodę L. W., tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk i za to na podstawie art. 288 § 1 kk skazał ich, a na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. G. grzywnę w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych w wysokości po 30 (trzydzieści) złotych stawka, a K. G. grzywnę w wymiarze 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych w wysokości po 20 (dwadzieścia) złotych stawka;

II. oskarżonych J. G. i S. F. uniewinnił od dokonania zarzucanego im czynu;

III. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego R. G. kwotę 360 (trzystu sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz od K. G. kwotę 280 (dwustu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył ich wydatkami postępowania w części, w kwotach po 80 (osiemdziesiąt) złotych, w pozostałym zakresie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł prokurator, zaskarżając go:

- a) w zakresie pkt I w części dotyczącej podstawy prawnej wymierzenia grzywny oskarżonym R. G. i K. G.;
- b) w zakresie pkt II w całości, na niekorzyść oskarżonych J. G. i S. F..

Prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- a) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 37a kk, poprzez niewłaściwe wskazanie jako podstawy prawnej wymierzenia grzywny oskarżonym R. G. i K. G. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a § 1 kk, w sytuacji gdy art. 37a kk nie posiada paragrafów;
- b) obrazę przepisów prawa karnego procesowego, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie oskarżonych J. G. i S. F., dokonanej z przekroczeniem przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów, przeprowadzonej tylko i wyłącznie na korzyść tych oskarżonych, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na ich niekorzyść oraz dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że J. G. i S. F. nie popełnili zarzucanego im czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, że uczestniczyli oni aktywnie w zdarzeniu i popełnili zarzucany im czyn.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o:

- a) zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I części dyspozytywnej wyroku poprzez wskazanie prawidłowej podstawy prawnej przy wymierzeniu kary grzywny oskarżonym R. G. i K. G., mianowicie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a kk;
- b) uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonych J. G. i S. F. oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawił się żaden z oskarżonych – wszyscy o terminie zawiadomieni prawidłowo. Prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się jedynie o tyle zasadna i skuteczna, o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie przyjętym w orzeczeniu reformatoryjnym Sądu Odwoławczego, a konkretnie - zmiany odnośnie przytoczenia właściwej podstawy prawnej orzeczenia o karze grzywny wymierzonej oskarżonym R. G. i K. G.. W pozostałym zakresie jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie i nie mogła doprowadzić do postulowanych w jej treści skutków.

Odnosząc się po kolei do zarzutów prokuratorskich, obraza art. 37a kk rzeczywiście pozostaje bezdyskusyjna. Przepis ten w ogóle nie zawiera paragrafów. Warto zauważyć, iż Sąd Rejonowy uczciwie odnotował to uchybienie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Powyższe powodowało, iż ingerencja Sądu Odwoławczego w kontestowane orzeczenie polegająca na tym, iż za podstawę prawną wymierzonych wobec R. G. i K. G. grzywnien przyjęto art. 288 § 1 kk w zw. z art. 37a kk, miała jedynie „kosmetyczny” charakter.

Przechodząc do zarzutu z pkt 2 apelacji, podkreślić należy, iż Sąd II instancji wbrew twierdzeniom prokuratora, nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku obrazy przepisów procesowych art. 4 kpk i art. 7 kpk. Tok rozumowania przedstawiony w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym jest logiczny, zgodny z doświadczeniem życiowym, przekonujący pozbawiony luk i sprzeczności. Sąd Rejonowy analizował przy tym i rozważał wszystkie dowody zebrane w sprawie i nie pominął żadnego z nich, zachowując nakazany ustawą obiektywizm w stosunku do stron procesowych. Dowodom o charakterze osobowym nadał należytą rangę i znaczenie w kontekście konieczności uniewinnienia oskarżonych J. G. i S. F.. W sytuacji wyroku skazującego wina musi być udowodniona bez żadnych wątpliwości. Tymczasem, w ocenie Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie mieliśmy do czynienia z wyraźnymi niedostatkami dowodów obciążających J. G. i S. F.. Ich udział w zdarzeniu polegający stricte na niszczeniu mienia należącego do właścicielki lokalu (...) nie został potwierdzony ani w ich wyjaśnieniach, ani w wyjaśnieniach współoskarżonych (a następnie skazanych) R. G. i K. G., ani w zeznaniach świadków - osób uczestniczących w zabawie sylwestrowej. Wskazywani przez prokuratora świadkowie „ze słyszenia” W. N. i A. W. – funkcjonariusze Policji, co prawda wytypowali sprawców zdarzenia na podstawie informacji uzyskanych od innych osób, niemniej jednak nie znalazły one potwierdzenia ani w postępowaniu przygotowawczym, ani w postępowaniu sądowym. Powyższe okoliczności powodują, iż zdaniem Sądu II instancji, powoływanie się przez oskarżyciela na porwane ubranie oskarżonych (k. 114) oraz „branie udziału w szarpaninie” (k. 60) stanowiłoby nadinterpretację zgromadzonych dowodów, nadto w kierunku niekorzystnym dla oskarżonych J. G. i S. F.. Tym bardziej, iż „udział w szarpaninie” mógł równie dobrze wiązać się z zupełnie biernym uczestnictwem w całym zdarzeniu, polegającym wyłącznie na bronieniu się i byciu pociągniętym za ubranie, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy. W sytuacji, gdy oskarżeni J. G. i S. F. nie przyznali się do winy, dowody (a przynajmniej jeden dowód) przeciwstawne tym wyjaśnieniom winny być oczywiste i spójne. Sąd Odwoławczy zweryfikował stosowne protokoły przesłuchań wszystkich osób biorących udział w zdarzeniu i finalnie nie odnotował w nich fragmentów depozycji, które wprost obciążłyby tychże oskarżonych, dochodząc do przekonania o prawidłowości pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia uniewinniającego.

Konkludując, Sąd Okręgowy nie podzielił wniesionej przez oskarżyciela publicznego apelacji w części dotyczącej winy oskarżonych J. G. i S. F. i w zaskarżony w tym względzie wyrok utrzymał w mocy.

W przedmiotowej sprawie apelację wniósł jedynie oskarżyciel publiczny, dlatego też Sąd Okręgowy stwierdził, iż stosownie do treści przepisów art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk wydatki postępowania odwoławczego winien ponieść Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów, stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i § 2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.